

De stroopers dochter.

<https://hdl.handle.net/1874/355337>

ge

DE STROOPERS DOCHTER.

Uit het Fransch vertaald.

Hoe gelukkig zijn de kinderen wier verstandige en Godvruchtige ouders zich toeleggen om hun, van hunne kindschheid af, heilzame lessen en goede voorbeelden te geven, welke dikwijls krachtiger zijn dan raadgevingen. Maar ook hoe zijn diegenen te beklagen, die niet dan slechte voorbeelden en verderfelijke lessen ontvangen van diegenen, die zij het meest gehouden zijn na te volgen en die hen moesten opvoeden door hun te onderwijzen in de kennis des Heeren.

Evenwel God verlaat hen niet in deze ongelukkige omstandigheden; dikwijls laat Hij hun door medelijdende vreemden dat godsdienstig onderwijs geven, hetwelk hunne natuurlijke onderwijzers hun weigeren, en zelf somtijds gebruikt die goede God de zwakke stem van een kind, om het verharde vaderhart tot zich terug te brengen.

De eenvoudige en getrouwe geschiedenis van het huisgezin des stroopers geeft er ons een treffend voorbeeld van.

[13]

Maria Morris wandelde eens in den tuin van haren vader, toen zij een klein meisje naar haar zag toekomen, dat noch kousen noch schoenen aan had en wier kleederen vuil en gescheurd waren. Hare zwarte oogen door tranen bevochtigd, hare roode wangen langs welke dikke bruine haarlokken speelden, de natuurlijke en verstandige uitdrukking van haar gelaat, en zelfs de min of meer wilde manieren, die haar het voorkomen van eene kleine landloopster gaven, boezemden niettemin aan Maria een teeder belang in.

» Mijne goede Jufvrouw, » zeide haar het kind al snikkende, » mijne moeder is ziek; zeer ziek, mijn vader zegt dat zij zal sterven, en hij heeft mij bevolen om zeer spoedig hier naar toe te gaan, om iets tot verkwikking voor mijne moeder te vragen. » Schrei zoo niet, lief kind, » zeide Maria, » wij zullen alles doen wat wij kunnen, en uwe arme moeder zal wel dra beter zijn. Hoe heet gij? » Mejufvrouw, ik heet Lucy Brown, en woon op den heuvel in het midden van het bosch; daar is geene andere hut dan de onze, en wij hebben niemand die ons te hulpe kan komen. » Kom in de keuken, » zeide Maria, » men zal u iets te eten geven, en ik zal zien wat wij voor uwe arme moeder kunnen doen. » Maria Morris ging dadelijk naar haren vader, om hem verlof te vragen, die arme vrouw te gaan zien.

» Mijne lieve Maria, gij bedenkt niet dat de vader van dit kind de beruchte Andries is, die in de geheele streek bekend is als een strooper en roover. De hut die hij bewoont, in het midden van het bosch, is hier 3 mijlen van daan, en het zoude niet voorzichtig zijn, daar alleen heen te gaan.» » Maar lieve vader, indien die man zoo slecht is, is het dan niet eene rede te meer, om zijne ongelukkige vrouw te gaan bezoeken, die misschien aangaande hare pligten omtrent God, in eene beklagelijke onderschilligheid over het behoud harer ziel is; misschien konde ik haar nog eenig goed doen, en daar is geen oogenblik te verliezen» » Hoe gelukkig ben ik,» zeide de Heer Morris, zijne dochter aan zijn hart drukkende, » hoe gelukkig u zoo medelijdend te zien jegens ongelukkigen en arme zondaars. — Ga met dat kleine meisje, uw broeder Jakob alsmede de knecht, die eenige geneesmiddelen en eenige ligte spijzen voor de zieke zal dragen, zullen u vergezellen.»

Maria was welhaast gereed; zij vertrok met haren broeder, en de weide doorgaande, spraken zij met de kleine Lucy, en waren verrukt over hare natuurlijke vlugheid en onge Kunstelde eenvoudigheid; maar helaas! zij bemerkten tevens, dat zij volstrekt geen onderwijs had genoten: zij wist zelf niet dat zij eene ziel had, en zij had nimmer den naam van God en Jezus Christus hooren noemen, dan door de vloeken

en godslasteringen van haren vader. Maria vroeg haar of zij niet zeer blijde zoude zijn op de Zondagscholen te gaan, om lezen te leeren en wijs te worden. » o Ja, » antwoordde het kind, » ik wenschte wel dat mijn vader mij liet gaan, ook heb ik het hem reeds menigmaal gevraagd. Mijne nicht Anna gaat er sedert eenigen tijd, en zij kan reeds zeer goed lezen; zij heeft zoo vele boeken dat ik zeer blijde zou zijn er ook te gaan. »

Zij traden nu in een afgelegen gedeelte van het bosch, en hadden veel moeite hunne jonge geleidster te volgen, op een naauwelijks gebaad voetpad, in het midden van boomen en struiken. Eindelijk zagen zij den rook opstijgen uit het midden van digte boomen en het kleine meisje riep uit: » daar wonen wij. » Zij bemerkten nu in het midden der boomstammen eene hut *van het allerakeligst* aanzien; de muren waren doorvlochten met takken van boomen, waarvan men de opening met aarde gevuld had, en het bouwvallige dak was gedekt met riet en mos. Een jagthond stond als schildwacht voor de deur en hij begon geweldig te blaffen, zoodra hij de vreemdelingen zag; maar het kleine meisje liep naar hem toe en deed hem zwijgen, door hem eenige klappen van vriendschap te geven.

Toen Lucy de deur had open gedaan, zagen zij in de hut een lange man van een barsch

voorkomen, en Maria voelde zich door eene soort van schrik bevangen; dan zoodanig is het uitwerksel der goedheid en toegevenheid, zelfs op de verhardste harten, dat de roover dadelijk zijnen hoed af nam en de goede Jufvrouw bedankte van gekomen te zijn, om zijne vrouw te bezoeken in een oogenblik van droefheid. Lucy bragt eene oude stoel en Maria zette zich neder naast de arme zieke, welke daar ter neder lag op eene slechte matras, gedekt met eenige lompen en eenen ouden mantel, een zwak voorbehoedend middel tegen den wind, welke onbarmhartiglijk blies door het aantal scheuren der muren.

De arme vrouw was zeer zwak; doch toen men haar eenige hartversterkingen had doen gebruiken, verkreeg zij krachten genoeg om Maria voor hare goedheid te bedanken. Na haar over hare ziekte ondervraagd te hebben, sprak Maria haar over den staat harer ziel. »Helaas!» antwoordde de arme vrouw, »ik heb nooit aan God gedacht toen ik gezond was, en nu is het te laat; ik gevoel dat ik zal sterven en dat er geene hoop voor mij is; maar mijne arme kinderen!... Andries! laat mijne arme kinderen naar de Zondagschool gaan, opdat zij zoo ellendig niet sterven als hunne moeder; ik vraag het u stervende, dit is mijne laatste bede.»... Zij sprak deze woorden met kracht en met eene hevige onrust uit, en kort daarna slaakte zij eene diepe zucht en stierf.

Dit tooneel was te hartverscheurend, zelfs voor den woesten strooper, en de tranen welke langs zijn aangezicht vloeiden, leverden een zonderling contrast (tegenstrijdigheid) op, met de uitdrukking van ongevoeligheid welke hem eigen was. De arme Lucy, de oogen van hare moeder gesloten ziende en de ijsskoude hand, welke zij in de hare hield, voelende, begon bitterlijk te weenen, en haar kleine broertje haar ziende schreijen, schreide insgelijks; Jakob en Maria mengden ook hunne tranen met die van dit troostelooze gezin.

En is er wel billijker rede van droefheid voor Christenen, dan getuigen te zijn bij het sterven van een onboetvaardig zondaar, om hem den geest te zien geven, zonder uit zijne mond eenige uitdrukkingen van geloof en hoop te hooren!

Eenige dagen daarna gingen Maria en haar broeder weder naar de hut van den strooper, en hunne dringende verzoeken, gevoegd bij de bede van Lucy, deden hem eindelijk besluiten, zijne kinderen te vergunnen, den volgenden zondag naar de school te gaan, onder voorwaarde, dat Jakob en Maria hun eenige kleederen zouden geven. Bij hun vertrek vergezelde de kleine Lucia hen tot aan het einde van het bosch, hen uit al haar hart bedankende voor hunne goedheid.

Zoodra zij te huis gekomen waren, begon

Maria eene jurk voor het kleine meisje te maken, en haren broeder nam op zich, den kleedermaker van het dorp een geheel pakje voor den kleinen jongen te doen maken, en hetzelfde te betalen van het geld, dat voor zijne kleine uitgaven bestemd was. Men bestelde ook schoenen, kousen en hoeden; dit alles werd den volgenden zaterdag naar de hut van den strooper gezonden, en de arme kinderen sprongen van vreugde op, toen zij het pak los maakten, hetwelk al die mooie dingen bevatte.

Lucia sliep bijna niet, door de gedachte van naar school te gaan, en zoodra het dag geworden was, sprong zij het bed uit en trok hare nieuwe kleederen aan. Helaas! nimmer had men haar gezegd om des morgens hare knieën voor God te buigen en Zijnen zegen af te smeeken. Geene godvruchtige moeder had haar een kinderlijk gebed leeren stamelen; zij wist niet dat de groote God naar de woorden van een kind hoorde. Lucia wekte haren broeder, kleetde hem aan en zoodra zij met melk en roggenbrood ontbeten hadden vertrokken zij naar de school. De zwaluw liet haren vrolijken zang hooren, de lammeren speelden verheugd in de weide, en de beide kinderen, dezelve doorgaande om naar het dorp te gaan, waren even gelukkig als deze beesten.

Maria kwam de kinderen te gemoet, toen zij in het dorp kwamen, en hen bij de hand ne-

mende bragt zij hen in de school bij haren vader die in het midden van een hoop kleine jongens en meisjes stond, welke netjes gekleed waren. Toen het uur sloeg, stonden al de kinderen op en zongen een gezang. Welk eene zachte overeenstemming bragten deze kinderlijke stemmen niet voort, die zich vereenigden om den lof van den barmhartigen God, en van den Verlosser van zondaren te zingen! De arme Lucia was er geheel door aangedaan. De kwekelingen bogen vervolgens hunne knieën en de heer Morris smeekte God hen te zegenen, hunne zonden te vergeven om de liefde van Jezus Christus en hen goed en wijs te maken van hunne kindschheid af. Zulk een tooneel was geheel nieuw voor de dochter des stroopers en zij zeide meer dan eens: »welk een heerlijk ding is toch de Zondagschool!» Zij vond het zeer moeilijk het lezen te leeren, maar haar wensch was het te leeren; hare meesteres moedigde haar aan, en zij was zeer tevreden, de A de B en C. voor het eindigen der les te kennen, zij ging met de andere kinderen naar de kerk, de vergadering zong lofzangen ter eere van God en de Predikant predikte zoo eenvoudig, dat Lucia het grootste gedeelte verstond. De school begon weder na de dienst en Lucia deed zoo haar best, dat zij voor het eindigen van den dag reeds de zes eerste letters kende. Eene nieuwe wereld opende zich voor het ar-

me meisje en met haar nichtje Anna naar huis gaande, kon zij niet nalaten te spreken over hetgeen zij gezien had, en te wenschen, dat de zondag weldra wederkwam. Den geheelen nacht droomde zij over de school en de Godsdienst, die zij had bijgewoond. Arme kinderen, slaapt in vrede op het stroo, dat U tot een bed verstrekt. De Heilige Engelen waken over U, zij verachten noch uwe arme hut noch uw nederig bed. De school verloor langzamerhand het bekoorlijke der nieuwhed in de oogen van Lucia, maar zij had het genoeg groote vorderingen te maken. Men gaf haar boeken; zij las en oefende zich gedurende de week, en leerde zelve, door het haren broeder van tijd tot tijd te doen herhalen. Niet alleenlijk werd zij wijzer; maar er had ook eene merkeijke verbetering in haar gedrag en hare gevoelens plaats: zij toonde eene teedere dankbaarheid voor hare jonge meesteres, die zich verheugde haar zoo ernstig en oplettend in de school en in de kerk te zien.

De dochter des Stroopers nam aldus de Zondagschool gedurende 5 jaren met veel genoeg en voordeel waar. Zij las den Bijbel in hare hut; en dikwijls, wanneer niemand haar zag, boog zij hare knieën en bad God haar te zegenen en haar te leeren Zijne geboden te bewaren.

Welk aandoenelijker tooneel kan er zijn dan

dat van een jong meisje voor God geknield? Lief kind, gij wordt noch gezien noch geacht van menschen, maar uw Hemelsche Vader ziet u in het verborgen en Hij zal u zegenen! De Godsdienstige onderrigtingen hadden eenen diepen indruk op de teedere ziel van Lucia gemaakt; dikwijls zag men eenen traan in hare oogen glinsteren wanneer men haar sprak over de barmhartigheid van Jezus Christus voor zondaren en van zijne goedheid voor kleine kinderen; zij schepte behagen om de bewonderingswaardige gesprekken van dien Goddelijken Verlosser in haar geheugen te prenten, en om hare lofzangen met het gezang der vogelen te paren, waarmede deze de lucht deden weergalmen.

Er was echter iets, hetwelk Lucia zeer bedroefde en dat haar in stilte vele tranen deed storten, namelijk haren Vader te zien voortgaan in het schenden der Goddelijke en menschelijke wetten, hem te moeten hooren vloeken en zich dronken te zien drinken, en hem te hooren spreken van ondernemingen en van buit; harde woorden, wanneer wij dezelve in onzen geest met den naam van Vader vereenigen! Ach! welk een smart voor zulk een opgehelderd geweten! Soms tijds zocht zij van haren Vader de vrijheid te verkrijgen hem eenige plaatsen uit den Bijbel voor te lezen; op eene andere keer liet zij haren broeder in zijn bijzijn lofzangen

berhalen; maar helaas! hij behandelde alle heilige zaken met verachting, en de kinderen waren dikwerf genoodzaakt hunne boeken te bergen, wanneer zij hem aan zagen komen om zijnen toorn niet op te wekken. Hoe vele malen verwijderde Lucia zich niet met een verlegen hart om te weenen, en God te bidden haren Vader te verbeteren, en hem van zijne slechte gewoonten af te trekken. Hoewel zij geene veranderingen in zijn gedrag bespeurde, ontmoedigde dit haar echter niet, maar zij bad des te vuriger.

God laat ons dikwijls lang bidden voor Hij ons verhoord; Hij oefent dus ons geloof, en leert ons het goede, dat Hij ons schenkt beter waarden.

Laten wij dan zonder ophouden bidden en wij zullen niet te vergeefs gebeden hebben.

De dochter van den strooper ontdekte evenwel dat haar vader somtijds in diepe gedachten verzonken was, die hem schenen te bedroeven, zij had alsdan meer hoop op zijne bekeering en vroeg dezelve met nog meer ijver aan God.

Op eenen winteravond, dat het zeer duister was maakte Andries zich gereed tot eene zijner misdadige ondernemingen en gebod zijne dochter hem zijn avondeten te geven. Zij gehoorzaamde met ijver, want zij was altijd zeer oplettend voor haren vader; zij bewees hem den grootsten eerbied en diende hem zoo goed zij konde.

Zij had geleerd dat men gehoorzamen moet, niet alleen aan diegenen, die goed en billijk zijn, maar ook aan slechten.

De strooper gebruikte in haast zijn avondeten, en zoodra hij het fluitje van zijne slechte makers hoorde verliet hij zijne dochter, haar zeggende, dat hij niet voor den volgenden morgen weder terug zoude komen. Op het oogenblik, dat hij de deur sloot, slaakte Lucia eene diepe zucht en bad weder in stilte tot God, om het hart van haren vader te veranderen. Toen zij zijne voetstappen niet meer konde hooren, riep zij haren broeder, liet hem zijne lessen en gebeden opzeggen en legde hem te bed. De avond was koud en donker, de wind blies door het bosch en schudde het armoedige hutje heen en weder; het begon te sneeuwen.

Het arme meisje raapte in eenen hoek eenige kleine stukjes hout op om het vuur op te stoken; vervolgens kreeg zij eenen kleinen bijbel, die haar tot belooning gegeven was, van de plaats waar zij dezelve verborgen had, en las met vermaak de bladen uit dit heilige en bewonderenswaardige boek, waarvan de wijste der menschen en der engelen de diepten niet kunnen doorgronden, en waarvan het grootste gedeelte toch zoo duidelijk en eenvoudig is, dat het onder het bereik is van een klein kind. Zij hield dikwijls met lezen op, om God om de hulp zijner genade te bidden, en menigwerf dacht zij ook aan haren armen vader.

Intusschen was Andries, door den storm en de sneeuw, die met grootè vlokken neder viel, afgeschrikt geworden, en nam voor de uitvoering van zijn plan tot op eenen anderen dag uit te stellen, en sloeg den weg in naar zijne hut. Toen hij dezelve naderde, was hij zeer verwonderd op dit uur licht in dezelve te zien.

Een schuldig geweten wordt spoedig beangstigd; hij vreesde derhalve dat de geregtsdienars gekomen waren om hem te vatten. Hij naderde dus met voorzichtigheid; het licht veranderde niet van plaats; men hoorde geen het minste geritsel, men zag geene voetstappen in de sneeuw. Hij naderde zonder vrees, en zag door eene raam, waarvan de ruiten reeds sints lang door papier verwisseld waren. Hoedanig was zijne verwondering, toen hij zijne dochter voor het vuur zag zitten, lezende bij het vonkelende licht van hetzelfde, en van tijd tot tijd hare oogen vol tranen ten hemel slaande. Hij bleef eenigen tijd Lucia aanstaren, wier gedrag hem onbegrijpelijk toescheen; en toen eensklaps de deur met eene drift, die het arme kind deed beven, openende, vroeg hij haar al vloekende, waarom zij zoo laat zat te lezen in zulk een zot boek, in plaats van naar bed te gaan. » Maar vader, » zeide Lucia met zachtheid, » ik lees den Bijbel, en dus geen zot boek. » Onnoozele wat heb gij of ik met den Bijbel noodig? » » Vader! wij allen hebben den Bijbel noodig,

want hij zegt ons, dat, hoewel wij alle zondaren zijn, er vergeving bij God is, zelfs voor den schuldigsten onder ons." » Zonder twijfel?" zeide de strooper op eenen toon, waar de begeerte om er meer van te hooren en de spotlust doorstraalde; maar ik ben een te groot zondaar om vergeving te erlangen, dus ik herhaal het u ik heb uw boek niet noodig." » Gewis vader, want de Bijbel zegt: » *Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.*" » Het gene gij daar zegt staat niet in den Bijbel, meisje." » Ja wel vader ik zal het u wijzen, gij kunt het lezen bij den Profeet Jezaia, hoofdstuk 1: 18. » Dat kan niet wезen," zeide hij met een angstig gelaat, » ik ben een te groot zondaar." » Niets is zekerder vader en ik kan u laten zien, dat toen Jezus Christus aan het kruis hing Hij eenen berouw hebbenden moordenaar vergaf. » Ach laat ons zien, lees mij dat eens voor." De dochter des stroopers zette zich toen voor het vuur en las bij dat flauwe schijnsel die opmerkelijke bijbelplaats in het drieëntwintigste hoofdstuk van het Evangelium van Lucas. — » Is het dan mogelijk dat dat alles waarheid zoude zijn!" riep de vader uit, » zulk eene barmhartigheid voor zulk een groot zondaar." » Ja vader," zeide zij, en noemde hem verscheidene plaatsen die de vergeving voor berouwhebbende zondaren verzekeren, terwijl haar luisterende vader in

diepe gedachten verzonken scheen. Eindelijk zeide hij: »Indien dat waar is, zal ik tot God dat gebed opzenden, hetwelk gij mij zoo even hebt voorgelezen: » *o God! wees mij arm zondaar genadig*; ziedaar verscheidene jaren, die ik in ondeugd heb doorgebracht en gedurende al die jaren, heb ik noch vrede noch geluk gekend; de gedachte aan hetgene gij mij daar gezegd hebt, geeft mij meer waar genoegen dan ik al mijn leven gesmaakt heb; Lucy gij zijt de eerste die mij deze dingen hebt doen verstaan."

Hij drukte zijn kind aan zijn hart, hunne tranen vermengden zich, en vervolgens beide hunne knieën buigende, zonden zij vurige gebeden tot God op met de woorden van de Heilige Schrift, welke Lucia op verzoek van haren vader hardop uitsprak; hunne woorden waren afgebroken, maar zij werden gehoord door Hem die de verslagene en verbrijzelde harten geneest.

De slaap beving hunne oogen niet, gedurende het overige van den nacht; beide bragten zij denzelfden door in overdenkingen, gebeden en dankzeggingen. Den volgenden dag kwamen zij op hetzelfde onderwerp terug en de dochter des stroopers bracht zeer aangename uren door met haren vader te antwoorden op de vragen, welke hij haar met zulk een groot belang deed, aangaande de waarheden van het Evangelie, en door hem iets voor te lezen uit den Bijbel

en uit andere boeken, welke men haar in de school gegeven had. Hoe weinig wisten de inwoners der omliggende dorpen van hetgene er omging in het midden van het bosch, en onder het dak des Stroopers; hoedanig zoude hunne verwondering niet geweest zijn indien zij tegenwoordig hadden kunnen zijn bij deze treffende tooneelen, waar de heerlijke invloed der genade zich met zooveel luister ontwikkelde. Lucia sprak met haren vader over het belang van de algemeene eerdienst met die eenvoudige welsprekendheid welke haar hare eigene ondervinding en levendige toegenegenheid ingaven; en den volgenden zondag had zij de zoete zelfsvoldoening, van haren vader kalm naar Gods huis te zien gaan. Zijne tegenwoordigheid in de kerk werd, alhoewel hij zich in eenen hoek der kerk geplaatst had, het onderwerp des gespreks in het geheele dorp; en daar hij geheel van gedrag veranderde, overlaadden zijne vorige makers hem met verachting en bespottung; maar hij verdroeg alles met geduld en stelde zich te vreden door vurig voor hunne bekeering te bidden. Eens, hen allen te zamen ontmoetende, zeide hij hun met veel nadruk, en in tegenwoordigheid zijner dochter: « Ik zeg u dat ik sedert vele jaren den weg der ondeugd gevolgd heb en dat ik gedurende al dien tijd ongelukkig geweest ben. Wanneer ik in de dienst van God de helft van den tijd zal hebben door-

gebracht, dien ik in de dienst der zonden heb besteed en als dan niet gelukkiger zal zijn, keer ik tot u terug, indien gij intusschen mijn voorbeeld niet wilt volgen, kan er geene verkeering tusschen ons meer plaats hebben. God schenke u zijnen zegen.

Lucia maakte van de eerste gelegenheid gebruik om afzonderlijk met hare dierbare beschermster te spreken, over de bekeering en de vorderingen van haren vader, maar zij verborg zediglijk van welke middelen God zich bediend had, om hem weder tot zich zelve te doen keeren, en al wat zij gedaan had om hem in den Godsdienst te onderwijzen. Maria wilde dat Andries eerst openlijk zijne gevoelens zoude bevestigen, alvorens zij hem ging bezoeken; en met dat voor-nemen wachtte zij verscheidene weken. Op zekeren dag eindelijk verzocht zij haren vader, haar te vergezellen naar den strooper. De hut naderende, die in vroeger tijd er zoo ellendig uit zag, stonden zij verbaasd; immers dezelve had een geheel nieuw dak, hare muren waren hersteld en gewit en zij had nu het voorkomen van eene nette boereuwoning. Eenige bloeiende struiken groeiden langs de muren op, men zag achter het huis eenen kleinen moestuin en de plaats was vol met gevogelte, zij klopten aan de deur, maar in het eerst vruchteloos want Andries werkte aan het einde van den tuin; eindelijk kwam hij met een nederig

voorkomen, naauwelijks een woord durvende spreken. De Heer Morris bemoedigde hem door zijne verwondering te kennen te geven over de orde en netheid welke er in zijn huis heerschte, zoo wel als over de uiterlijke veranderingen. »Ja Mijnheer» zeide Andries, »er is hier zeker eene groote verandering, maar ik durf hopen dat de verandering in mijn hart en gedrag nog grooter is. O!» vervolgde hij, eene traan afwisschende, »indien mijne arme vrouw nog maar hier zijn kon en van dit alles getuige wezen. Eindelijk is hare laatste wensch vervuld geworden, waarvoor ik U dank Mejufvrouw; maar bovenal dank zij onzen Hemelschen vader toegebracht die tot ons zulk eene onschatbare vriendin gezonden heeft.» Hij sprak toen over het goed gedrag, de kinderlijke tederheid, en de Godsvrucht zijner dochter, en voegde er bij dat hij dat alles te danken had aan hare getrouwe waarneming der Zondagscholen en aan de goedheid van Maria. »Mijn goede Andries,» antwoordde hem Maria; »wij zijn allen maar zwakke werktuigen; het is de barmhartige God, die ons de wil en de middelen geeft om nuttig te zijn aan degenen die ons omringen; aan Hem alleen zij de eer!» Lucia kwam toen terug van de markt, waar zij hare eijeren verkocht had, en het nur dat op hare terugkomst volgde, was gelukkig voor hen die toen onder het nederige dak waren van hem, dien wij nu niet meer den strooper noemen zullen.

De Godsdienst van Andries was niet gelijk een morgenwolk en als de morgendaauw, die voorbij gaat, maar veeleer als het heldere licht, dat gedurig vermeerdert, tot dat het volkomen dag is. Hij die het goede werk in hem begonnen had, voleindigde het; en Lucia, na gedurende vele jaren de toegenegenheid van haren vader en het geluk dat hij vond in de uitoefening van Godsvrucht en alle de Christelijke deugden, ondervonden te hebben, sloot hem de oogen, toen hij zacht in het geloof in Christus zijnen Zaligmaker en zijnen God was ingeslapen.

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT & ZONEN, à 40 ct.
 bij wie ook uitgegeven wordt :

1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, derde druk, naar het Hoogduitsch,	15 Ct.
2. De Welbestede Stauiver, of de Bijbels der arme Negers, tweede druk; naar het Engelsch.	10 "
3. De Wever uit Welsh, vierde druk; naar het Engelsch.	07½ "
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte; naar het Engelsch, derde druk.	10 "
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw, tweede druk, naar het Engelsch.	07½ "
6. De Jonge Hutbewoonster, vierde druk; naar het Engelsch.	22½ "
7. Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld, tweede druk.	05 "
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch.	10 "
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis, tweede druk.	20 "
10. Geschiedenis van John Robins, de Matroos.	10 "
11. Uithreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Meisden.	10 "
12. Het leven van Kolonel Jacob Gardiner.	17½ "
13. De Stroopers Dochter.	10 "
14. De Bode met goede tijding.	15 "
15. Jansje Allan.	15 "
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid.	07 "
17. Levensberigt van Amelia Galt.	10 "
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool.	15 "
19. De Geschiedenis van Mary Smith.	12½ "
20. De Dorps-Predikant.	10 "
21. De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie.	10 "
22. Kracht des Geloofs, bij treffende beproeving.	10 "
23. Herman de Houthakker.	12½ "
24. De laatste uren van John Cowper.	10 "
25. Het einde van den tijd.	10 "
26. Wat God bewaart, is wel bewaard. (tweede druk)	15 "
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? Wat behoort gij te worden?	10 "
28. De Weêrhuan van het Kasteel. (tweede druk)	12½ "
29. Ehen-Haëzer, in Latakke.	10 "
30. Eenige berigten van Indiaansche Bekeerlingen.	10 "
31. De Christen-Feesten, een onderwijs ter vervulling van 's menschen voornaamste behoeften.	05 "
32. Verhaal van twee reizende Predikers.	07½ "
33. De Tijd en de Eeuwigheid.	10 "
34. Kort en heilzaam berigt, aan allen, die begeerte hebben om zalig te worden.	10 "
35. Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden.	07½ "
36. Een Beroep op het Hart.	12½ "
37. Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzasz, uit het Hoogduitsch.	10 "
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidencn.	10 "
39. Levensloop van C. L. Töpfer, Evangeliesch Predikant te Peterswalden.	7½ "
40. De Schaapherder van de vlakte van Salisbury.	17½ "
41. Eenige bijzonderheden uit het leven en de werkzaamheden van Dr. Robert Morrison, Zendingeling onder de Chinezcn.	15 "
42. Lydia S... (Een authentiek verhaal).	07½ "
43. Hugo Bourne.	7½ "
44. De Christelijke viering van den Zondag.	05 "
45. Henry Obookiah, inboorling der Sandwicks-Eilanden.	10 "